

Od pasivity k aktivitě - činná účast věřících při slavení liturgie obnovené II. vatikánským koncillem

Vypracovala: ThLic Michaela Vlčková, Th.D.

Formální stránka:

Práce o rozsahu 79 stran textu, doplněná o obrazou přílohu s fotografiemi splňuje požadavky kladené na diplomovou práci. Má dobrou grafickou úroveň, členění textu do kapitol a podkapitol je přehledné a logické. Bibliografické citace a odkazy v textu odpovídají příslušné normě.

Z jazykového hlediska vykazuje práce dobrou úroveň, jak po stránce stylistické tak gramatické, obsahuje menší množství neobratných formulací a gramatických chyb.

Obsahová stránka:

V úvodu autor představuje téma a motivy pro jeho volbu, nejsou zde však zcela jasně definovány cíle.

Píše, že chce shrnout bohatost dějin liturgie a popsat důležité etapy, které směřovaly od pasivity k aktivní účasti laiků. Představuje záměr nejen toto téma teoreticky popsat, ale zamýšlet se nad tím, zda "dostatečně čerpáme z pramenů konstituce o posvátné liturgii."

Po té představuje strukturu práce a literaturu, ze které čerpal.

V závěru najdeme jasně stanovené dva cíle:

- 1) popsat dějiny liturgie, s důrazem na liturgické hnutí a jeho snahu o činnou účast, která se výrazně promítla do konstituce Sacrosanctum Concilium
- 2) nastínit snahu o činnou účast věřících ve farnosti Týn nad Vltavou.

Toto zcela nekoresponduje se záměrem uvedeným v úvodu. Druhý cíl práce je zde sice také zmíněn, v rámci popisu struktury práce, ale lze jej vnímat jako okrajový.

Nicméně tyto cíle v práci skutečně sleduje a v závěru předkládá výsledky které tomuto zacílení odpovídají.

Z textu je patrné, že diplomant vykazuje schopnost spojení teoretických poznatků získaných z literatury i vlastní praxe akolyty působícího ve zmíněné farnosti. Téma, které se rozhodl zpracovat je pro něj zajímavé a důležité a v této oblasti se dobře orientuje i osobně angažuje.

Co lze vytknout, je poměrně omezený výběr literatury. Autor čerpá především z několika titulů, které lze charakterizovat jako "základní studijní literaturu pro předmět liturgika". Např. na s. 10-29. (což je 25 % textu) vychází v podstatě ze dvou titulů - Liturgika od A. Adama a Věda o liturgii od (J. Bradáče). Ani v jiných částech práce se situace příliš neliší. Ve velkém měřítku uvádí přímé citace ze studijních materiálů Z Demela (např. str. 56-58. citace téměř na 3 strany textu!). Pro kvalitně zpracovanou diplomovou práci bychom předpokládali širší rozsah použité literatury.

V textu lze najít také několik obsahových nejasností. Na s. 10. se autor vyjadřuje o obdobích, jež se dotýkají vztahu mezi liturgikou a duchovním životem. Spíše se jedná o vztah mezi liturgií a duchovním životem.

Na s. 12. uvádí, že v období 13-14. stol. obdržely římské obřady formu, jakou mají ještě dnes. S tímto tvrzením nelze bez námitek souhlasit. Na s. 13. shrnuje vývoj v 18. stol. - jmenovitě jevy jako neogalikanismus, josefinismus a pod. tím, že toto vše vede ke zjednodušení liturgie, zavedení liturgického jazyka, porozumění liturgii a aktivní účasti věřících. S tímto tvrzením také nelze

souhlasit, tento změněný přístup k liturgii byl až plodem působení liturgického hnutí ve 20. stol. Za sporné lze považovat i tvrzení, že Odo Casel byl prvním velkým teologem liturgie. O působení katolické moderny v Čechách se nezmiňuje Adolf Adam, ale čeští redaktori překladu Adamovy knihy Liturgika (s. 33.).

Za poněkud neobratné formulace lze považovat tvrzení, že k porozumění smyslu liturgických úkonů přispělo liturgické hnutí, které vyústilo v konstituci Sacrosanctum Concilium (s. 67.) a větu, že mše svatá je nejdůležitější modlitbou lidí (s. 69.).

Práci doporučuji k obhajobě.

Michaela Vlčková

